

sine Sagkyndige, formodentlig de selv samme Mænd, som allerede Møringer igjennem have drøftet Sagen. Derved faae vi jo ikke Mere at vide og komme ikke nærmere til en selvstændig Opfattelse af, hvad vi skulle mene og gjøre. Det er os selv, der skulle undersøge Spørgsmaalet. Det er de Tillidsmænd, vi vælge, der skulle søge at danne sig en begrundet Opfattelse af, hvorledes denne Sag rettelig skal gribes an. Naar man siger — jeg tror, det er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) — at han ikke skjønnede rettere, end at en Kommission som denne ikke vilde være i Stand til mere end et almindeligt Fællesudvalg at komme til Bunds i Sagen, saa siger jeg: Ja, det er fuldkomment rigtigt, det vil den heller ikke; men vi kunne jo ikke nedsætte et Fællesudvalg nu, som kan benytte Sommeren til Arbejde. Den her foreslaaede Wei er den eneste, vi kunne gaa, hvis ikke de 6 Maanedere, der ligge for os, skulle være spildte. Hvis vi ikke slaa ind paa denne Wei, men lade Sagen ligge, hvis vi lade Sommeren gaa unyttet hen og mødes til Efteraaret, er det saa sikkert, som man med nogen menneskelig Rimelighed kan forudsæ det, at de 6 Maanedere, hvori Rigsdagen derefter mulig vil være samlet, ville gaa med til at samle det Materiale, som man kunde have brugt Sommeren til at samle. Dermed kan det anses for givet, at atter det næste Aar vil være spildt. At negte dette Forslag er i Virkeligheden det samme som at slaa Frihavnsagen ihjel for et Aar. Det maa de Herrer, der ere imod dette Forslag, være fuldstændig klare over.

De Betæneligheder, som den høitærede Indenrigsminister iøvrigt har fremført mod Forslaget, dets Karakter og Ordlyd, tror jeg ikke paa nogen Maade ville holde Stik. Naar den høitærede Minister udtalte, at han for det Første var i Tvivl om, hvad der skal forstås ved, at Kommissionen skal undersøge „andre hermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal“, skal jeg dertil erindre om, at der jo netop i det af Regjeringen forelagte Forslag om Anlæget af en Frihavn er indbefattet flere andre i Forbindelse dermed staaende Spørgsmaal. Der er saaledes Spørgsmaalet om Anlæget af en Dampfærge, endvidere Spørgsmaal om Sernbaneforbindelserne, og saaledes vil der kunne nævnes en Række Spørgsmaal, som selvfølgelig staa i Forbindelse med Frihavnen, og som Kommissionen vilde være istaaende fra at beskæftige sig med, hvis man brugte en alt for snæver Ordlyd. Ved Udtrykkene „andre hermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal,“ antyder man natur-

ligvis, at man i Enkelthederne overlader det til Kommissionens Taft at bedømme, hvilke underordnede Opgaver det vil være passende og nødvendigt at behandle i Forbindelse med det store Hovedspørgsmaal. Naar den høitærede Indenrigsminister endvidere udtalte, at det forekommer ham, at det maatte være Regjeringen, der sammenfaldte denne Kommission, er det mig ikke ganske klart, at dette skulde være nødvendigt. Det vil selvfølgelig være nødvendigt, at denne Lov vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen inden den 1ste April og dernæst, at de 2 Thing vælge hver 7 Medlemmer ligeledes inden den 1ste April. Men naar dette er færdigt, ere disse 14 Medlemmer uden videre Medlemmer af Kommissionen, og de ville jo kunne konstituere sig selv og iøvrigt bære sig ad som et almindeligt Rigsdagsudvalg, saa jeg ser ikke, der i den Henseende vil frembyde sig nogen som helst Vanstuelighed eller Besvær. Skulde der alligevel være det, vilde vi jo nok turde gaa ud fra, at den ærede Minister med sin bekjendte Elstvedighed vilde bringe os ud derover ved eventuelt at sammenkalde Kommissionen til at konstituere sig. En mere reel Betænelighed var ganske vist den, som den høitærede Minister fremførte, at det ikke var ham klart, hvilken Myndighed Kommissionen skulde have med Hensyn til at indhente eller afkræve Dplysninger af Udenforstaaende. Dertil vil jeg sige, at denne Vanstuelighed vil man naturligvis let komme ud over, hvis man giver denne Kommission samme Myndighed som en parlamentarisk Kommission har ifølge Grundloven § 46, altsaa hvis man tilføiede denne Bestemmelse at „Kommissionen skal være berettiget til, saavel af offentlige Myndigheder som af private Borgere at fordrø Dplysninger meddelte mundtlig eller skriftlig“. Hvis den høitærede Minister vil anse det for hensigtsmæssigt at indsætte en saadan Bestemmelse i Forslaget, antager jeg, at Forslagsstillerne ville være høist villige til at rette sig derefter. Naar de ikke have indsat den i Forslaget, antager jeg, at det just er ud fra den Betragtning, at man ikke har villet give Anledning til, at der mulig kunde reises et Stridsspørgsmaal om en Ting, som man dog maaste i Realiteten tilsidst vilde komme til at anse for mindre væsentlig. Thi jeg tror dog, man tør gaa ud fra, at naar Rigsdagens 2 Thing i Forning nedsætte en Kommission, saa skulde det gaa haardt til, om de offentlige Myndigheder skulde ville vægre sig ved at meddele de Dplysninger, der blive dem afkrævede. Altsaa jeg antager ikke, at det i og for sig